

F. D. GUERAZZI

H

MAXH TOY BENEVENTOY

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Μὴ μοῦ λέγετε περὶ νόμων, ἐκράυ-
γασε χλευαστικῶς ὁ Δρεγγόττος. Οὐδεὶς
δύναται νὰ σὰς πείσῃ περὶ τοῦ τί εἶναι οἱ
νόμοι καλλίον ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐσπούδα-
σε νομικὰ. Ἄν ἡ ἡμετέρα φύσις ἤθελε
νόμους, θὰ μὰς ἐδίδεν αὐτοὺς ἐκείνη, καὶ
θὰ ἤμεθα ἀγαθοί, φιλόανθρωποι καὶ δι-
καίοι, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως ἐγγράφων.
Ἄλλ' ἀπεναντίας, εἰμεθα ἀπὸ φύσεως μο-
χθηροί, ἄδικοι καὶ σκληροκαρδιοί. Φω-
λεύει ἐν τῇ καρδίᾳ μας λυσσώδης φιλαυ-
τία, ἡ ὁποία κραυγάζει πρὸς ἡμᾶς ἀπαύ-
στως: *Πρῶτον τὸ ἐγὼ...* καὶ ὅτι ἡ χαρὰ
τῶν ἄλλων εἶναι ἀπόπειρα κατὰ τῆς ἰδι-
κῆς μας, διότι μὰς ἀφαίρει μέρος τῆς κλη-
ρονομίας, τὴν ὁποίαν διακαῶς ποθοῦμεν.
Ἐκαστος γίνεται κέντρον τῆς δημιουργί-
ας· ὁ κόσμος εἶναι ἡ περιφέρεια αὐτοῦ·
τὰ συμφέροντα πάντων τῶν θνητῶν εἶναι
αἱ ἀκτῖνες, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ συμπί-
πτωσιν πρὸς αὐτόν... τοῦτο εἶναι βέβαιον.
Δὲν τὰ λέγω καλὰ; . . . ὑπάρχουσιν, ἐν
ταῖς ἀνθρωπίναις κοινωνίαις, ἄνθρωποι,
οἱ ὁποῖοι ὅλας αὐτῶν τὰς ὠφελείας ἀπο-
λαμβάνουσιν ἐκ συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι
οὐδέποτε συνωμολογήθησαν· καὶ ἂν συνω-
μολογήθησαν, τοῦτο ἐγένετο ἢ ὑπὸ ὅλως
διάφορον πνεῦμα, ἢ ἐν στιγμῇ μέθης, ὡς
συνέβη εἰς ἡμᾶς. Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι
προσπαθοῦσι πάσῃ δυνάμει νὰ διατηρῶσι
τὰς συνθήκας ταύτας, ἔχει καλῶς, διότι
ἔχουσι συμφέρον· καὶ ἐγὼ θὰ ἐπραττον
τὸ αὐτό, εὐρισκόμενος ἐν τῇ θέσει των. Ὁ
ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ πράξις, ἂν γίνῃ
γνωστή, ἀμείβεται διὰ τῆς ἀγχόνης, δὲν
μεταβάλλει αἰσθήματα, ἀλλὰ κρύπτει τὴν
πράξιν του. Ἐκ τούτου πηγάζει ὁ αἰώνιος
πόλεμος τῶν κλοπῶν, τῶν ἀπατῶν καὶ τῶν
δόλων, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν τιμωρεῖται,
ἀλλὰ καὶ ἐπαινέται, διότι περὶ τῶν τοι-
ούτων ἀνθρώπων λέγουσιν: *Αὐτοὶ κά-
μνουν τὴν δουλειά τους μετέχνην.* Ποῖος
εἶναι ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας μεγαλειότερος
τοῦ λαμβάνοντος σύζυγον; Καὶ ὅμως ὁ
γάμος θεωρεῖται ἀρχὴ τῆς κοινωνίας ταύ-
της. Περιέργος ἀντίφασις! Ἐκαστον τέ-
κνον, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς αὐτόν εἶναι
μία αἰτία περισσότερον πολέμου κατὰ τῶν
ὁμοίων του. Ἐπιθυμεῖ τὰ τέκνα του νὰ
εἶναι εὐτυχῆ, καὶ τὴν εὐτυχίαν των ἐπι-
διώκει ἐπὶ βλάβῃ τῆς καθολικῆς εὐτυ-
χίας. Καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν
ἐδόθη εἰς τὸν κόσμον σύναλον εὐτυχίας
δυναμένον νὰ ικανοποιήσῃ πάντας, ἡ δὲν
ὑπάρχει θέλησις πρὸς τοιαύτην ικανοποι-
ησιν, εἰς ἕκαστον εὐτυχῇ ἀντιστοιχοῦσιν

ἐκατὸν ζῶντες ἐν δυστυχίᾳ καὶ ἀθλιότητι.
Ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ κοσμήματα, ἐκεῖνα τὰ
πολύτιμα ἀγγεῖα, ἐκεῖνα τὰ συμπόσια, τὰ
πρατιθέμενα πρὸς πολυτέλειαν καὶ ἐπί-
δειξιν μᾶλλον, ἢ κατ' ἀνάγκην, ἐν τῇ
τραπέζῃ τοῦ πλουσίου, δὲν θὰ παρετί-
θεντο, ἂν μὴ ἐν ἀπειραριθμοῖς τρώγλαις
πτωχῶν δὲν ὑπῆρχεν ἔλλειψις καὶ αὐτοῦ
τοῦ πρὸς κορεσμόν τῆς πείνης ἀναγκαίου
ἄρτου... ἔλλειψις καὶ ἀπλοῦ ἔτι κραββά-
του πρὸς ἀνάπαυσιν. Τὸ κατ' ἐμέ, ἐπεθύ-
μουν, ὅταν τελῶνται γάμοι, αἱ ἐκκλη-
σίαι νὰ κοσμῶνται ὡς εἰς κηδεῖαν, καὶ
οἱ κῶδωνες νὰ ἡχῶσι πενθίμως... ὡς συν-
επιζητεῖται κατὰ τὰς δημοσίας συμφοράς...
Εἰς γάμος βλάπτει τὴν ἀνθρωπότητα πε-
ρισσότερον ἢ δύο ἐγκλήματα.

— Κατὰστρεφε λοιπόν, κακοῦργε, κα-
τὰστρεφε! Αὕτη εἶναι ἡ ιδιότης τοῦ δια-
βόλου. Οὗτος, ἐν τῇ αἰωνιότητι τῶν βα-
σάνων του, ἀγαπᾷ τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς
σωροὺς τῶν πτωμάτων. Ταῦτα εἶναι ὁ
θρόνος του, ὅπου βασιλεύει βασανίζων καὶ
χλευάζων τὰς ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι παρεδό-
θησαν εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐκεῖνος εἶναι ἀθά-
νατος καὶ ζῇ ἀπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὄντος.
Σὺ ὅμως, ἄτομον, κῆμα ἀνοησίας καὶ
πηλοῦ, μᾶλλον εὐθραυστος ἐν τῇ χειρὶ
τοῦ αἰωνίου ἢ ἄχυρον ὑπὸ τοὺς πόδας ἐ-
λέφκντος, πῶς θὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἰσχύ-
ν ταύτην τοῦ κακοῦ; πῶς θὰ ἀποφύγῃς τὸν
καθολικὸν κατὰ σοῦ πόλεμον; Θὰ κατα-
διώκεσαι ὡς τὸ θηρίον τοῦ δρυμοῦ, καὶ
θὰ ἀποθάνῃς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ὅτι θὰ κατα-
λίπῃς μνήμην κατηρακμένου καὶ παρὰφρο-
νος εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἄλλ' ἂς
ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπέτυχες. . . Τί θὰ πρά-
ξῃς, ἀφοῦ καταστρέψῃς; Πῶς θὰ ὑποφέ-
ρῃς τὴν ὑπαρξίν σου; Πῶς θὰ ὑποφέρῃς
τὸν ὄφιν τοῦ ἐλέγχου, ὁ ὁποῖος θὰ κατα-
τρώγῃ τὰ σπλάγχχά σου; Δὲν θὰ ἀκούῃς
πλέον ἀνθρωπίνην φωνὴν ἐν τῷ κόσμῳ...
Ἄλλὰ πῶς θὰ ἀποφύγῃς τὴν φωνὴν τῆς
συνειδήσεώς σου; Θὰ ἦσαι ὡς ἡ κατα-
γίς ἐν τῇ ἐρήμῳ. Θὰ ζήσῃς μόνος καὶ θὰ
ἀποθάνῃς μόνος... Ἄφρον! ἄγνοεῖς πᾶ-
σας τὰς πικρίας τῆς ἐρημίας καὶ εἴθε νὰ
μὴ τὰς γνωρίσῃς ποτέ.

— Ὑπάρχει, αὐθέντα, παροιμία λέ-
γουσα: «Καλλίτερα ἐρημία. παρὰ κακὴ
συντροφία». Καὶ αἱ παροιμίαι δὲν εἶναι
πράγμα διὰ πέταγμα, διότι καθὼς ἤκουσα
ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας, αὕτη
ἡ λέξις proverbio σημαίνει probatum
verbum, δηλαδὴ λόγον ἐπικυρωμένον ὑπὸ
τῆς πείρας τῶν αἰώνων καὶ τῆς ὁμοφω-
νίας τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα
εἶπετε ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ μέλλον, καὶ
τότε θὰ φροντίσωμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις
μας. Ἐν τούτοις, εἶναι καλὸν νὰ ἐξακο-
λουθῶμεν ζῶντες, ὡς ἐζήσαμεν ἄχρι
τούδε.

— Ἄ, κακοῦργε! Καὶ εἰς τί θὰ σὲ ὠ-
φελήσῃ τὸ αἷμα τοῦ δειλοῦ, ὁ ὁποῖος θρη-
νεῖ; Ποῖαν εὐχαρίστησιν, ἢ ποῖαν ὠφέ-
λειαν εὐρίσκεῖς φονεύων βαρβάρως τὸν
ἐναγκαλιζόμενον τὰ γόνατά σου καὶ ἐπι-
καλούμενον τὸν οἰκτόν σου; Σκέφθητι
ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ δικασθῇς.

— Τί τὰ θέλετε; ἕκαστος ἔχει τὴν
γνώμην του, καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι
αὕτη. Ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα,
καθ' ἃ ἔλεγον οἱ διδάσκαλοί μου, λαός
τις, ὁ ὁποῖος ἐφόνευεν ἐξ οἴκου τοὺς σα-
κάτιδες, καὶ εὐρίσκονται ἄνθρωποι, οἱ ὁ-
ποῖοι τὸν ἐπαινοῦν διὰ τοῦτο. Πῶς λοιπὸν
ἐγώ, φονεύων τοὺς μὴ ὕγιεις κατὰ τὴν
καρδίαν, — τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ χειρότε-
ρον — εἶναι δυνατόν νὰ κατηγορηθῶ; Ἡ
ἀρχαιότης εἶναι μεγάλη μήτηρ ὠφελίμων
διδασμάτων, αὐθέντα.

— Καὶ ποῖος εἶσαι σύ, ὁ ὁποῖος ἀξιοῖς
νὰ ἐξερευνήσῃς τοὺς στοχασμοὺς τοῦ ἀν-
θρώπου, οἰκαιοποιούμενος τὴν θαυμασιω-
τέραν ιδιότητα τοῦ Θεοῦ; Ἄν ἦναι πράγ-
ματι τοιαῦτα τὰ αἰσθήματά σου, ἀξίζεις,
ὄχι λόγους, ἀλλὰ μαχαίραις. Μάθε δὲ ὅτι
μόνος ὁ οὐτιδανὸς φονεύει τὸν ἀσθενῆ.
Ἡ ἱστορία τοῦ λέοντος Ἀγίου Μάρ-
κου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔσωσεν ἐν
Φλωρεντίᾳ τὸν Ὀρλανδούτσιον, ἃς σὲ δι-
δάξῃ ὅτι ὁ ἰσχυρὸς εἶναι μεγάλθυμος!

— Μὲ αὐτὰ, νομίζω ὅτι θέλετε νὰ με
κατηγορήσετε ὡς οὐτιδανόν, καὶ λέγετε
πράγμα ἄνευ σημασίας. Ἐγὼ σὰς ὀνομάζω
τίμιον, καὶ τοιοῦτοτρόπως λέγομεν ἀπὸ
ἐν ψεῦδος καὶ μίαν ἀνοησίαν ἕκαστος.

— Δρεγγόττε!

— Ἄ! Ἄς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὸν
μανδῦν αὐτὸν τῆς ἀρετῆς, ὁ ὁποῖος δὲν
μὰς ἀρμόζει. Δὲν βλέπετε ὅτι φαινόμεθα
ὡς δαίμονες φέροντες ράσα ἐρημίτου;
Ἄς φανώμεν ἐν τῇ γυμνότητι μας, ἥτις
εἶναι βρωμερά, καὶ ἃς ἔχωμεν τὸ θάρρος
νὰ τὴν ὑποστηρίξωμεν. Ἄς εἰπώμεν φα-
νερὰ ὅτι εἰμεθα κακοῦργοι· διατί νὰ τὸ
κρύπτωμεν; ἔτσι κ' ἔτσι κανεὶς δὲν μὰς
πιστεύει. Ἰδοὺ — εἰτε ὡς ἀριστεῖον, εἰτε
ὡς τιμωρίαν, ἕκαστος ἡμῶν φέρει ἐπὶ
τοῦ μετώπου του τὴν σφραγίδα τοῦ Καῖν.
Ματαίως καταβιδάζετε τὸν πῖλον ἀκρι-
τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ στίγμα διαλύει τὸ ὕ-
φασμα καὶ φαίνεται· ἡ θὰ πάθετε ὅ,τι ἡ
γυνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία διὰ νὰ καλύψῃ τὸ
πρόσωπόν της, ἀνύψωσε τὴν ἐσθῆτά της
καὶ ἔδειξε γυμνὰ τὰ ὑπ' αὐτήν. Ἄς εἰμεθα
τοῦλάχιστον εἰλικρινεῖς, διότι προσποιού-
μενοι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπατηθῶμεν.
Ἄς ἐγκαταλείψωμεν τὴν κατ' ἐπίφασιν ἀ-
ρετήν, ἡ ὁποία μόνον τὸν χλευασμὸν τῶν
ἄλλων κινεῖ. Νὰ ἤμεθα φαῦλοι, καθ' ὃ-
λην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἄνευ νό-
μων, εἶναι καλλίτερον παρὰ νὰ προσποι-
ώμεθα τοὺς τιμίους μετὰ νόμων. Κατὰ
τὴν πρώτην περίπτωσιν, εἶσαι πάντοτε
ἀσφαλής, διότι προφυλάττεσαι· κατὰ τὴν

1. Περὶ τὸ 1260, ἐδώσαν εἰς τὴν κοινότητα τῆς
Φλωρεντίας ὠραῖον λέοντα, ὃν ὠνόμασαν Ἀγίον
Μάρκον καὶ ἐφύλαττον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀγίου
Ἰωάννου. Ἡμέραν τινὰ, ἕνεκα ἀμελείας τοῦ φύλακος,
ἐξῆλθε τοῦ κλωβοῦ του καὶ ἐπλανᾶτο ἀνὰ τὴν πόλιν,
ὅπου, κατὰ τὴν συνορίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ,
ἤρπασεν ὀφθαλμὸν τι παιδίον, οὗ ὁ πατὴρ εἶχε φονευθῇ
διὰ προδοσίας. Ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου, βάλλουσα γοε-
ρωτάτας κραυγὰς, ἔγρονυε τὴν ἐνώπιον τοῦ λέοντος,
ὅστις ἀφ' οὗ τὴν παρτήρησε μετ' αὐστηρότητος ἀπὸ-
δωκεν αὐτῇ τὸ παιδίον. Τοῦτο ἀνδρωθὲν ἐξεδίκησε
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐκλήθη Ὀρλανδού-
τσος ὁ τοῦ Λέοντος. (Βιλλάνης, ἱστορίαι, βιβλίον ε'
κεφ 79).

τὴν δευτέραν, ἐμπιστεύεσαι καὶ σὲ ἀπα-
τῶσιν... καὶ τότε τί σοῦ ἀπομένει;...
τὰ δάκρυα!... ἡ παρηγορία τοῦ μωροῦ.
Ἐγὼ θὰ ἐστοιχηματίζω, κύρ Γίνε, αὐ-
τὴν τὴν δαμασκηνὴν μου σπάθην, ὅτι
σεῖς, σεῖς ὁ ἴδιος, μὲ ὄλην τὴν γενναιο-
φυχίαν σας, ἂν ὁ Πάπας ἢ ὁ Μαμφρέδης
σὰς ὑπέσχοντο ἐν φέουδον, ὑπὸ τὸν ὅρον
νὰ μὰς προδώσετε, θὰ μὰς ἐπωλεῖτε ὅλους
χωρὶς τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν, ὡς βόας
εἰς τὸν σφαγέα, ψυχὴν τε καὶ σῶμα.

— Δρεγγόττε!... ἐκραύγασεν ὁ Γί-
νος καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἔψαυσε τὸ ἐγχειρίδιον.
Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ἀγόμενος ὑπὸ
τῆς οἰκτρᾶς στομυλίας του, ἐξηκολού-
θησε λέγων:

— Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν κλειστοὺς
τοὺς ὀφθαλμούς, διότι δὲν ἔχομεν περὶ
σοῦ γνῶμην καλλιτέραν ἐκείνης, τὴν
ὁποίαν καὶ σύ, ἂν ἦσαι φρόνιμος, πρέπει
νὰ ἔχῃς περὶ ἡμῶν, δι' ὃ καὶ ἕκαστος ἄς
πράττει ὅ,τι θέλει. Εἴμεθα ἡνωμένοι ἕως
οὐ εἶναι δυνατόν. Ὅταν τοῦτο δὲν ἦναι
δυνατὸν πλέον, τότε ἡ ἕκαστος ἡμῶν
τραβᾷ τὸν δρόμον του, ἡ ἀλληλοσφαζό-
μεθα, καθὼς ἤθελε μὰς συμφέρει καλλι-
τερον. Ἐν τοσούτῳ, ἀφίστατέ μας νὰ κα-
ταβολιάσωμεν τὸν προσκυνητὴν μας. Ἐ-
λευθερία ἐνεργείας! Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

— Ἐλευθερία ἐνεργείας! ἐκραύγασαν
τινὲς ἀγρίως καὶ ἐκινήθησαν, ὅπως συλ-
λάβωσι τὸν προσκυνητὴν. Ἄλλ' οὗτος, ἰ-
δὼν τοὺς ληστὰς προσέχοντας εἰς τὴν φι-
λονεικίαν, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας, ἐκυψε
καί, ὀλισθήσας μετὰ προσοχῆς ὀπισθεν
αὐτῶν, τῶσθε ἔς τὰ πόδια, ὥστε ὅτε ἡ-
θέλησαν νὰ τὸν ζητήσωσιν ἦτο ἤδη λίαν
μακράν. Οἱ λησταί, ἐνόησαντες ἐπὶ τέ-
λους τὴν φυγὴν του, ἤθελον νὰ ἐξωθή-
σωσι κατ' αὐτοῦ τοὺς κύνας, ν' ἀνερευνή-
σωσιν ἐν τῷ δάσει, νὰ τὸν ἀνεύρωσιν ἀντὶ
πάσης θυσίας, καὶ νὰ τὸν καταβολιάσωσιν.
Ἄλλ' ὁ Γίνος, μεθ' οὗ συνετάχθησαν καὶ
οἱ πλείστοι τῶν ὁπαδῶν του, ξιφουλκήσας
ἀνέκραξε:

— Τὸ ἀπαγορεύω.

— Ἀφίστατέ μας νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέ-
λομεν, ἢ σὲ φονεύομεν... ὠρύοντο οἱ ὁ-
παδοὶ τοῦ Δρεγγόττου.

— Ἐμὲ νὰ φονεύετε; οὐτιδανοί, ἀχρεῖτοι,
ἐμπρός, δοκιμάσατε... ἐκραύγασεν ὁ Γί-
νος, περιστρέφων θαυμασιῶς τὸ ξίφος του.

— Ἐμπρός, λοιπόν! ἄς δοκιμάσωμεν!

Καὶ ἡ ἀλληλοσφαγία ἐπέκειτο... ὅτε
ὁ Δρεγγόττος προχωρήσας ἐκραύγασεν:

— Εἰρήνην ὑμῖν! εἰρήνην... κύριοι!

Ἀκούσατέ μου πρῶτον... Γίνε, καθὼς
βλέπετε, ἔχομεν δύο διαφόρους γνῶμας.
Μὲ τοὺς λόγους δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
συμφωνήσωμεν; καὶ ἂν ὁμιλῶμεν ἀχρι τῆς
Δευτέρας Παρουσίας... Ἐκαστος θὰ ἐ-
πιμένῃ ὑποστηρίζων τὴν ἰδικήν του. Καὶ
ἂν ὑποθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ ἕνας θὰ κα-
τάρθου νὰ μεταπείσῃ τὸν ἄλλον, θὰ ἐ-
ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο πολὺς καιρὸς. Ἄς
λύσωμεν λοιπόν τὴν διαφορὰν ταύτην, διὰ
τοῦ ἐγχειρίδιου. Ἄλλ' ἄς μὴ κάμωμεν ὡς
οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ ὅποιοι ὅταν ἔχουν
νὰ λύσουν καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ των,

ἐξαναγκάζουν τὰ ἀνθρωποποιήματα νὰ ἀλ-
ληλοσφάζονται, ἀγαλλόμενα ἐν ὀνόματι
τῆς δόξης, ἂν καὶ ἀγνοοῦσι διατί. Ἀπ-
εναντίας, ἄς ἐμποδίσωμεν αὐτούς, οἱ ὁ-
ποιοὶ θὰ μὰς ὑπεστήριζον προθύμως, καὶ
ἄς μὴ καταστήσωμεν ματαίως τὰς ἐλπί-
δας τοῦ δημίου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχυνε μαῦρα
δάκρυα, ἂν ἐφονεύοντο ἀναμεταξύ των.

Ἡμεῖς οἱ δύο ἀρχίσαμεν τὴν ἔριδα, ἡμεῖς
μόνοι ἄς τὴν τελειώσωμεν, ἐμπιστευόμε-
νοι εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ.

— Καὶ ὁ Θεὸς σὲ κατεδίκασε... Τὸ

ξίφος μου οὐδέποτε ἐπληξεν ἐπὶ ματαίῳ.

— Ω! αὐτὸ τὸ γνωρίζω κάλλιστα.
ὅθεν μὴ πιστεύετε, αὐθέντα, ὅτι ζητῶ
νὰ μονομαχήσωμεν. Ἡ ἰσχὺς σας καὶ ἡ
τέχνη ἐν τῷ χειρισμῷ τῶν ὅπλων εἶναι
κατὰ πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μου. Σεῖς
ἀπὸ τῆς μικρᾶς σας ἔτι ἡλικίας ἐχειρίζε-
σθε τὸ ξίφος καὶ τὴν λόγχην· ἐνῶ ἐγώ,
κώδικας καὶ ὑπομνηματιστάς. Ἄλλ' ἄς
εὐρωμεν τρόπον, ὥστε νὰ μὴ πλεονεκτῇ
ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἄς ἀφίσωμεν τὰ ἐγχει-
ρίδιά μας χαμαί· ἄς ἀπομακρυνθῶμεν αὐ-
τῶν ἑκατὸν βήματα, ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς
καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους. Ὅ-
ταν δοθῇ τὸ σύνθημα, ἕκαστος τρέχει νὰ
ἀρπάξῃ τὸ ἰδικόν του. Ὅποιος δὲ φθάσῃ
πρῶτος, ἄς κτυπήσῃ... Πῶς σὰς φαίνε-
ται;

Οἱ λησταὶ ἐσιώπησαν.

Ὁ Γίνος, θεὸς τὸ ξίφος ἐν τῇ θήκῃ,
ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ δεῖξας αὐτὸ
στὶλβον εἰς τὸν Δρεγγόττον εἶπε:

— Θέλεις; Συλλογίσθητι ὅτι ἐφθασα
τὴν ἑλαφρὴν εἰς τὸ τρέξιμον, καὶ ὁ Θεὸς
θὰ δώσῃ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας μου, διότι
ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἰδική του.

— Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σὰς. Τί
τὰ θέλετε; οἱ σύντροφοί μας περιέμενον
νὰ ἴδωσιν καταβολιάζομενον τὸν προσκυ-
νητὴν. Ἐξ αἰτίας σας, ἐστερήθησαν τοῦ
τοιούτου θεάματος, καὶ πρέπει νὰ δώ-
σωμεν εἰς αὐτοὺς ἄλλο.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, καὶ τὸ
αἷμά σου ἄς πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Γίνος ἔμεινεν ἐπὶ μα-
κρὸν σκεπτικός· εἶτα, σείσας τὴν κεφα-
λήν, ἔρριψε τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ μετὰ τό-
σης ὀρμῆς, ὥστε πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐβυ-
θίσθη ἐν τῷ ἐδάφει, καί, στρέψας τὰ
νῶτα, ἐφάνη βαδίζων πρὸς τὴν ὑποδει-
χθεῖσαν θέσιν.

Ὁ Δρεγγότος, κατεσκόπευε τὸ κίνημα
τοῦτο, καὶ ὀρμήσας ὡς ἀστραπὴ ἠθέλησε
νὰ βυθίσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του δολίως εἰς
τὴν πλευρὰν τοῦ Γίνου, ὅτε λεπίς ξίφους
ἀστράψασα ὀπισθεν τινὸς δένδρου ἐκτύ-
πησε τόσον σφοδρῶς τὴν χεῖρα τοῦ δολο-
φόνου, ὥστε αὐτὴ ἔπεσεν ἀποκοπεῖσα.

Ἡ χεὶρ ἐκείνη ᾤρισε τὸ ἐγχειρίδιον,
εἶτα ἠνέφθη καὶ ἐπανεκλείσεν ἐν ἀκαρεῖ,
ὥσπερ θέλουσιν ν' ἀρπάξῃ αὐθὺς αὐτό, καὶ
ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ ἀναπηδῶσα ἀ-
χρις οὐ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ τραυματισθεὶς ἔρρηξεν ὀξυτάτην
κραυγὴν, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὀρ-
θιος, καὶ ἐπὶ τέλους κατέπεσε λιπόθυμος.

Ὁ Γίνος, στρέψας τὴν κεφαλὴν, ἐνόη-

σεν ἀμέσως τί συνέβη καὶ ἀνεφώνησεν:
— Ὑπάρχει Θεὸς τιμωρὸν τὴν προ-
δοσίαν!

Οἱ λησταί, ἐκπεπληγμένοι καὶ ἐντρο-
μοί, ἐκκλιναν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν,
καὶ ὥσπερ ἐκβιαζόμενοι ὑπὸ ἀνωτέρας δυ-
νάμεως, ἐψιθύρισαν:

— Ὑπάρχει Θεός!

Πῶς ὁ Ρογῆρος δὲν ἐκινήθη, ὅτε οἱ λη-
σταὶ ἤθελον νὰ καταβολιάσωσι τὸν δυσ-
τυχὴ προσκυνητὴν, καὶ τόσον ἐγκαίρως
ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος
ἀρχιληστοῦ, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐν-
νοήσῃ τις, ὅταν ἐνθυμηθῇ τί λέγει ὁ ἀγα-
θὸς Λαβατέρος περὶ τῶν φυσιογνωμιῶν.

Τινὲς τῶν μορφῶν, λέγει οὗτος, γοη-
τεύουσιν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς, τοῦ
κατὰ πρῶτην φορὰν βλέποντος αὐτάς, καὶ
πληροῦσι χαρὰς τὴν καρδίαν του, μὴ δυ-
ναμένου νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν εἶδεν αὐτάς
καὶ ἄλλοτε.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ των, αἰσθάνεται γεννώ-
μενον ἐν αὐτῷ συγκεχυμένον τι αἰσθημα,
ὁμοιάζον πρὸς μεμακρυσμένην ἀνάμνησιν
ἀγάπης.

Εὐχαριστεῖται ἀπατῶμενος καὶ ἐκ-
λαμβάνων τὴν μορφήν ἐκείνην ὡς μορφήν
παιδικοῦ φίλου, ὅστις, καίπερ πρὸ πολλοῦ
μὴ φάνει, ἦτο ἐπὶ μακρὰ ἔτη ποθινό-
τατος. Ἐκ τοῦτου πηγάζει ἡ ἀκατάσχε-
τος πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς τοιαύτας μορ-
φὰς ὀρμή, οὗς ὁ βλέπων ποθεῖ νὰ προσκα-
λέσῃ ὅπως συμμετάσχῃ τῆς χαρᾶς του
ἢ τῆς λύπης του, διότι εἶναι ὥρατον νὰ
ἐκμυστηρευεταὶ τις εἰς ἐγκαρδιον φίλον.

Ἐνῶ ἀπεναντίας, ὑπάρχουσιν ἄλλαι
μορφαί, ὧν ἡ θεὰ προξενεῖ ἀπέχθειαν, ἀπο-
στροφὴν, καὶ τὰς ὁποίας προσπαθεῖ τις
ν' ἀποφεύγῃ. Ἄν τὸ βλέμμα του συναν-
τήσῃ τὸ βλέμμα των, καταβιβάζει ἀμέ-
σως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἂν ἀναγκασθῇ
νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς μορ-
φὰς ἐκείνας, οἱ λόγοι ἐξέρχονται τοῦ στό-
ματος αὐτοῦ μετὰ κόπου καὶ διακεκομ-
μένοι, ὥστε προξενοῦσιν ἀηδίαν. Ὅσον δὲ
καὶ ἂν προσπαθῇ νὰ νικήσῃ τὴν φυσικὴν
ταύτην ταραχήν, οὐδέποτε κατορθοῖ
τοῦτο.

Ἰσως τὸ λογικὸν πείθει αὐτὸν ὅτι δὲν
πρέπει νὰ τοὺς μισῇ. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη δὲν
εἶναι αἰσθημα δινάμενον νὰ ἀναπτυχθῇ
κατὰ διαταρῆν ἐν τῇ ψυχῇ μας.

Πλὴν δὲ τοῦ λόγου τούτου, ὅστις καθ'
ἑαυτὸν εἶναι ἰσχυρότατος καὶ φυσικός,
ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους οὐδὲ κἂν
ἰσως ἐσκέφθη ὁ Ρογῆρος, ἀλλ' οἵτινες συν-
ετέλεσαν πιθανῶς εἰς τὴν πράξιν του
καὶ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ προσκυνητοῦ διεδραμα-
τίζετο εἰς τινα ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους
ἐν ᾧ ὁ Ρογῆρος ἦτο κεκρυμμένος, καὶ οἱ
λησταὶ ἦσαν πάντες σύμφωνοι ὅπως τὸν
καταβολιάσωσιν, ὅθεν, ἂν ἐσπευδεν εἰς βο-
ήθειάν του, οὐ μόνον δὲν ἔσωζεν αὐτόν,
ἀλλ' ἐξετίθετο καὶ ἐκεῖνος εἰς βέβαιον
κίνδυνον.

Ἄλλὰ τὰ κατὰ τὸν Γίνον συνέβαινον
ἰσως εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν,
καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ληστῶν, φαίνόμενον

συμπαθοῦν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν, τὸν ἐνε-
θάρρυνεν ὅτι ἡ πρᾶξις του, οὐ μόνον δὲν
θὰ ἐτιμωρεῖτο, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξήρετο.

Ὅπως δὴ ποτε, βλέπων ὅτι ἦτο πλέον
ἀδύνατον νὰ μείνῃ κεκρυμμένος, ἐξῆλθε τῆς
κρύπτης του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸν Γίνον.

Ἡ αἰφνιδια αὕτη ἐμφάνισίς του, ἡ
πολυτελὴς πανοπλία του, καὶ ἡ ὠραία ὄψις
του, ἔδιδον αὐτῷ τὸ ἦθος τοῦ Ἀγίου Γε-
ωργίου, καταβαλόντος τὸν δράκοντα. Καὶ
οἱ δεισιδαίμονες ἐκείνοι ληστὰι θὰ τὸν
ἐλάτρευον βεβαίως ὡς τὸν Ἅγιον Γεώρ-
γιον, ἡ τὸν ἀρχάγγελον Μιχαήλ, ἂν μὴ
ὁ Γίνος προχωρήσας ὑπεδέχετο αὐτὸν φαι-
δρῶς καὶ ἐσφιγγε τὴν χεῖρά του λέγων :

— Εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν ζωὴν μου, ἀν-
δρεῖτε ἱππότεα.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐλέχθησαν οἱ λόγοι
οὗτοι, ἔπεισε τὸν Ρογήρον ὅτι εὖρε φίλον
ἄνδρα, ὅστις θὰ ἔδιδε τὴν περιουσίαν του,
τὴν ζωὴν του, τὴν τιμὴν του αὐτὴν, ὅπως
τὸν ἔδῃ εὐτυχῇ.

Οἱ ὀλίγοι οὗτοι λόγοι ἐξεδήλουν πάντα
τὰ αἰσθήματα, ἅτινα πολλοὶ λόγοι ἀδυ-
τοῦσι νὰ ἐκφράσωσι, καὶ ἂν ἠδύναντο ἔτι,
ἡ καρδία θὰ ἀπηξίου αὐτούς, διότι τὸ
βαθὺ πάθος εἶναι βωβὸν καὶ ἡ εὐγλωττος
εὐχαριστία, ἐν τῷ νῷ τοῦ ἀπαγγέλλοντος
αὐτὴν, χρησιμεύει ὅπως ἐξοφλήσῃ κατὰ
τὸ ἥμισυ τὴν ὀφειλὴν του.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν ἐν ὀλίγαις
στιγμαίς. Ὁ δὲ Γίνος, ἀφοῦ ἐχαίρεισε
τὸν Ρογήρον, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸν
Δρεγγόττον καὶ ἐβοήθησε τοὺς συντρό-
φους του νὰ δέσωσιν, ὡς ἠδύναντο κάλ-
λιον, τὰς κοπείσας ἀρτηρίας του καὶ νὰ
κωλύσωσι τὴν ἐκροὴν τοῦ αἱματος, οὐ
μέγα μέρος εἶχεν ἀπολέσῃ ἤδη ὁ ἀσεβὴς
ἐκεῖνος.

Εἴτα τέσσαρες τῶν ληστῶν, ἄραντες
αὐτόν, τὸν μετέφερον ἡσύχως εἰς τὴν κα-
λύβην του, ἐνῷ ὁ Γίνος ὑπεβάσταζε τὴν
κεφαλὴν του.

Καθ' ὁδόν, ὁ τραυματίας συνήλθε καὶ
ἐγείρας τὰ βεβαρημένα ὄμματα του εἶδε
τὸν ἀρχιληστήν καὶ εἶπεν αὐτῷ μετὰ φω-
νῆς ἡμισθεσμένης :

— Εἴθε περίεργος ἄνθρωπος, αὐθένταί
τί νομίζετε ὅτι κάμνετε δι' αὐτοῦ τοῦ
κατ' ἐπίφασιν οἴκου, τὸν ὁποῖον δὲν χρε-
ωστεῖτε, οὔτε δύνασθε νὰ αἰσθάνεσθε δι'
ἐμέ ; . . . Δὲν ἀπεπειράθην νὰ σᾶς φο-
νεύσω ; . . . καὶ μάλιστα διὰ προδο-
σίας, θὰ ἔλεγον οἱ μωροί . . . Τί εἶ-
ναι ἡ προδοσία αὕτη ; Μὲ προσέβα-
λετε καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῶ. Φανερά
δὲν θὰ ἠδυνάμην, καὶ θὰ προσέθετον τὴν
βλαβὴν εἰς τὴν ὕβριν . . . Ἐπροσπάθησα
ὡς ἠδυνάμην καλλίτερον . . . ἀπέτυχον
. . . Ὑπομονή . . . Ἐφιλονεικήσαμεν . . .
ἡ τύχη ἐκνήρυχθη ἐναντίον μου . . . Διὰ
τοῦτο δὲ δὲν λυποῦμαι περισσότερον παρ'
ὅσον ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος βλέπει νεκρὸν
τὸν ὑπ' αὐτοῦ θεραπευόμενον ἀσθενῆ, ἡ ὁ
δικηγόρος ὁ ὁποῖος χάνει τὴν δίκην . . .
Ἀπομακρύνθητε . . . αὕτη ἡ συμπάθειά
σας μὲ προσβάλλει . . . Τί σημαίνει μία
χεὶρ ὀλιγώτερον ; Ἡ φύσις προεῖδε τὴν
περίπτωσιν ταύτην, διότι ἄλλως πρὸς

ποῖον σκοπὸν μᾶς ἔδωτε δύο ; . . . Ἀφοῦ
ἐγεννήθημεν διὰ ν' ἀποθάνωμεν, τὸ καλλί-
τερον εἶναι νὰ πορευώμεθα εἰς τὸν ἄλλον
κόσμον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ὄχι εἰς μίαν
φορὰν . . . οὕτω συνεθίζομεν . . . Ἀπέ-
θανε σήμερον ἡ μία τῶν χειρῶν μου . . .
αὐριοι θὰ ἀποθάνῃ καὶ ὁ εἰς τῶν ποδῶν
μου . . . Ἐπρεπεν εἰς νὰ καταβάλλῃ τὰ
ἔξοδα τοῦ θεάματος . . . Τὰ κατέβαλον
ἐγώ . . . Ὑπομονή ! Πάντοτε ὑπῆρξα ἀ-
τυχὴς εἰς τὰ στοιχήματα.

Ὁ Γίνος ἤθελε νὰ τὸν παρηγορήσῃ,
ἀλλ' ἐκεῖνος ἐλιποθύμησεν αὐθις.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς κα-
λύβης, ὁ ἀρχιληστής, προσκαλέσας τὸν
Βελτράμον, διέταξεν αὐτόν νὰ φροντίσῃ
περὶ τοῦ τραυματίου καὶ τὸν παρεκάλεσε
πρὸς χάριν του ν' ἀγρυπνήσῃ παρ' αὐτῷ,
καὶ ἂν τὸν ἔβλεπε χειροτερεύοντα νὰ με-
ταβῇ εἰς τὸν ἅγιον Κήρυκον καὶ νὰ εἰπῇ
εἰς τὸν ἡγούμενον, ὅτι ὁ κύρ Γίνος τὸν
προσεκαλεῖ, καὶ ὁ ἡγούμενος βεβαίως θὰ
ἤρχετο.

Εἴτα στραφείς πρὸς τὴν ἀκολουθήσα-
σαν αὐτῷ συμμορίαν, διὰ φωνῆς ἐπισή-
μου εἶπε τὰ ὀλίγα ταῦτα :

— Ὁ Δρεγγόττος ἄς χρησιμεύσῃ εἰς
σᾶς ὡς παράδειγμα. Συγχωρᾶ τοὺς ἐνό-
χους.

Ταῦτα δ' εἰπὼν καὶ μὴ θελήσας νὰ
τὸν συνοδεύσῃ, ἐβάδισε πρὸς τὴν οἰκίαν
του, παρακαλέσας τὸν Ρογήρον νὰ δεχθῇ
τὴν φιλοξενίαν του δι' ἐκείνην τὴν νύ-
κτα.

Ὁ Ρογήρος ἐδέχθη προθύμως, διότι θὰ
παρεκάλει αὐτὸς ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦτο,
τόσην εὐχαρίστησιν ἐλάβεκεν βλέπων τὸν
Γίνον καὶ τόσην ἀνάγκην ἡσθάνετο φα-
γητοῦ.

Ἠκολούθησε λοιπὸν αὐτόν, βαδίζοντα
διὰ τῶν πολυπλόκων ἀτραπῶν τοῦ δάσους,
ἐν αἷς πᾶς ὁ μὴ γινώσκων αὐτὰς καλῶς θὰ
ἀπεπλανᾶτο βεβαίως ἀλλ' ἄς ἀφίσωμεν
αὐτοὺς πορευομένους.

Ὁ Γίνος γινώσκει καλλίστα τὰς ὁδοὺς
καὶ θὰ φέρῃ ἀσφαλῶς τὸν Ρογήρον εἰς τὸ
κατάλυμά του.

Ἡμεῖς δὲ ἄς φέρωμεν εἰς πέρας τὸ κε-
φάλαιον καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Δρεγγόττου.

Οἱ ληστὰί, ἀπολυθέντες ἀπὸ τοῦ Γί-
νου, διεσκεδάσθησαν τῇδε κἀκεῖσε, ὑπὸ
διαφόρων καὶ βαθυτάτων κατεχόμενοι
σκέψεων, ἄς φρονοῦμεν ἄσκοπον ν' ἀναφέ-
ρωμεν.

Οἱ τέσσαρες, ὅτινες ὑπεστήριζον τὸν
Δρεγγόττον, ἐποποθέτησαν αὐτόν ἐπὶ τῆς
κλίνης. Ὁ δὲ Βελτράμος δυσθύμως πῶς
εἶπεν εἰς τοὺς ἐταίρους του :

— Σᾶς βασιτᾶ ἡ καρδιὰ νὰ τὸν ἀφί-
σετε μόνον ;

— Δὲν εἶσαι σύ ; ἀπήντησεν εἰς ἐξ αὐ-
τῶν. Τί θὰ κάμωμεν ἐμεῖς ἐδῶ, ὅλην τὴν
νύκτα ;

— Παίζομεν τοὺς κύβους, εἶπεν ὁ Βελ-
τράμος.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, μένω.

— Καὶ ἐγώ... καὶ ἐγώ... προσέθεντο
οἱ ἄλλοι.

Ὁ Βελτράμος, ὅστις εἶχε φαίνεται μό-

ρια τινὰ φιλάνθρωπίας, ὧν ἐκεῖνοι ἐστε-
ροῦντο, παρετήρησεν ὅτι ὁ Δρεγγόττος
ἦτο λιπόθυμος, ἀλλ' οἱ ἄλλοι εἶπον ὅτι
ἐκοιμάτο.

Τότε καὶ ἐκεῖνος, οὐχὶ πεισθεὶς ἐνδο-
μύχως ὅτι ὁ Δρεγγόττος ἐκοιμάτο, ἀλλ'
ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ταύτῃ τῶν συντρό-
φων του ἀπατῶν αὐτὸς ἐαυτόν, συνεβί-
βασε κάπως τὴν συνείδησίν του πρὸς ἐ-
κεῖνον, ὅπερ ἐμελλε νὰ πράξῃ καὶ ἐξήγαγε
τοὺς τρεῖς κύβους ἐκ τοῦ θυλακίου του,
λέγων :

— Μᾶς λείπει τὸ κρασί !

Ἄλλ' εἰς τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, ὅστις ἡ-
σθάνετο μεγίστην ἀνυπομονησίαν ν' ἀρ-
χίσῃ, ἀπήντησε :

— Παρατηρήσετε αὐτὸ τὸ τραπέζι...

Δὲν βλέπετε πῶς ὁ Δρεγγόττος ἔχει κα-
λὴν προμήθειαν ; Νὰ φέρωμεν ἀπὸ τὰς
καλύβας μας, χρειάζεται πολλὴ ὥρα.
Ἄς πάρωμεν ἀπὸ αὐτό. Ἄν ὁ Δρεγγότ-
τος ζήσῃ, τοῦ τὸ πληρώσωμεν, ἡ τοῦ δί-
δομεν ἄλλο, καθὼς θέλει. Ἄν ἀποθάνῃ,
τὸ πίνομεν χωρὶς νὰ πληρώσωμεν τὸν ξε-
νοδόχον... καὶ ξεῖδι χάρισμα γλυκὸ σὰ
μέλι, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Οἱ ληστὰι ἐγέλασαν ἐπὶ τοῖς λόγοις
τούτοις καὶ λαβόντες τὰς πλήρεις οἴνου
φιάλας καὶ τινα κηρία ἐκάθησαν κυκλοει-
δῶς χαμαὶ καὶ ἤρχισαν νὰ παίζωσι. Εἰ-
χον ἤδη ρίψῃ ἐξάκις τοὺς κύβους καὶ πῆν
ἔξ φιάλας οἴνου, ὅτε ἀσθενὴς φωνή, ὡσεὶ
ἐξήρχετο ἐκ τῶν καταχθονίων, ἠκούσθη
λέγουσα :

— Βελτράμε ;

— Ἐξύπνησες Δρεγγόττε ; Μία στιγμή
νὰ ρίψω τοὺς κύβους, ὅπου εἶναι ἡ σειρά
μου — καὶ ἔφθασα.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΗ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

Ὁ δὸν Ἀντώνιος καὶ ὁ δὸν Ζουάν, εὐ-
πατρίδαι ὁμήλικες καὶ στενοὶ φίλοι, ἦσαν
ἀμφότεροι φοιτηταὶ ἐν Σαλαμάνκα.

Παραφερθέντες ὑπὸ τῆς νεότητός των,
ἡ ὡς λέγουσιν, ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἴδωσι
τὸν κόσμον, ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλεί-
πωσι τὰς σπουδὰς των καὶ νὰ μεταβῶσιν
εἰς Φλάνδραν. Ἐπίστευον ὅτι ἡ περὶ τὰ
ὄπλα ἐξάσκησις εἰς πάντας μὲν ἀρμόζει,
ἰδίᾳ ὁμως εἰς τοὺς εὐγενεῖς.

Ἐφθασαν λοιπὸν εἰς Φλάνδραν, ὅταν ἡ
εἰρήνη εἶχεν ἤδη ἀποκαταστή, ἡ τοῦλάχιστον
ἐνῆργον πρὸς ἀποκατάστασιν αὐ-
τῆς.

Ἐν Ἀμβέρσῃ ἔλαβον ἐπιστολάς ἐκ τῶν
γονέων των, ὅτινες ἐγνώριζον αὐτοῖς τὴν
μεγάλην λύπην, ἣν ἡσθάνθησαν, μαθόντες
τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν σπουδῶν των καὶ
διότι δὲν εἶχον εἰδοποιήσῃ αὐτοὺς περὶ
τούτου, ἵνα φροντίσωσι νὰ τοῖς παρὰ-